

ŠveHLAS

Zpravodaj Společnosti Antonína Švehly, číslo 1/2010 (září), zdarma

Editoriál

Vážení čtenáři,

dostává se Vám do rukou další číslo našeho Zpravodaje. Tentokrát se již jedná o pravidelný časopis s pravidelným vydáváním čtyřikrát do roka. Za to vděčíme i našim sponzorům a podporovatelům, kterým si touto cestou dovolueme poděkovat.

Našemu občanskému sdružení tento rok bude již osm let. Za dobu naší existence jsme uspořádali desítky větších i menších akcí, některé samostatně, ale přibylo množství událostí, kde jsme participovali spolu s našimi partnery, jejichž okruh se rozrůstá a věřím, že naše vztahy se budou i nadále rozvíjet k prospěchu a potřebám osvěty a šíření tradic naší demokratické státnosti a hodnot. Speciální částí tohoto čísla budou fotografie ze života společnosti a významných akcí. Spolu s vydáním tohoto čísla připravujeme i další Zpravodaj, který vyjde v listopadu.

Trvale navazujeme na spolupráci s partnerskými organizacemi, zejména Masarykovou společností, Českým svazem PTP a organizacemi České obce sokolské. Velice si vážíme spolupráce s Asociací soukromého zemědělství, Konfederací politických vězňů ČR a dalšími organizacemi. Angažujeme se i ve veřejném dění a podporujeme aktivity ostatních organizací či jednotlivců, kteří s námi sdílejí společné hodnoty.

Obsahem tohoto čísla jsou i aktuální informace z dění v naší společnosti, pozvánka na další setkání a spousta fotografií z různých akcí.

Mgr. Pavel Černý, předseda SAŠ, o.s.

Pozvánka

SPOLEČNOST ANTONÍNA ŠVEHLY, o. s. si Vás dovolueme pozvat

***v předvečer oslav státního svátku České republiky 28. října
na slavnostní setkání k uctění památky***

ANTONÍNA ŠVEHLY

ve středu dne 27.října 2010 ve 14:00 hodin

u pomníku Antonína Švehly (roh ulice Pražské a Švehlovy v Praze 15)

Pozváni jsou osobnosti jak z kulturní, tak politické i akademické sféry.

Slavnostní setkání bude pokračovat v prostorách restaurace Karolína s programem, besedou i občerstvením /U břehu 597/7, 102 00, poblíž tramvajové zastávky Hostivařská, TRAM 22, 26/.

Mgr. Pavel Černý, Vlastivědná vycházka po stopách A. Švehly

V příjemném a slunném sobotním odpoledni dne 17.4. 2010 se již posedmé jako je to již tradicí sešli občané a zajímaví hosté u busty našeho hostivařského rodáka a státníka Antonína Švehly.

Po přivítání hostů a osobností z veřejného, akademického a kulturního života (Masarykova společnost, Společnost bratří Čapků, Obec baráčníků, Národní zemědělské muzeum, Asociace soukromého zemědělství, ČOS ad.) bylo setkání zahájeno minutou ticha za tragédii, která postihla polský národ při nedávné letecké nehodě ve Smolensku.

Poté bylo úvodní slovo předáno vedoucímu kanceláře Senátu PČR Ing. Františkovi Jakubovi, který tlumočil zdravici předsedy Senátu PČR MUDr. Přemysla Sobotky. Dalším hostem byla místopředsedkyně PSP ČR Ing. Lucie Talmanová, která ve svém projevu zhodnotila osobnost Antonína Švehly a jeho působení za První republiky. Dalším vystupujícím byla náměstkyně primátora HMP Ing. Marie Kousalíková, která vysoce ocenila státopornou činnost Antonína Švehly, jeho přátelský vztah s prezidentem Masarykem a skutečné umění kompromisu a morálních zásad. Za MČ Praha 15 tlumočil předseda Společnosti A. Švehly Mgr. Pavel Černý zdravici místostarostky PaedDr. Heleny Lukasové s přáním další spolupráce. Za Českou obec sokolskou se slova ujal člen předsednictva Vzdělavatelského sboru Milan Rastislav Černík, který ve svém proslovu charakterizoval Antonína Švehlu jako muže pevných morálních a mravních zásad a jako tolik potřebný vzor pro dnešní dobu. Za Mladé konzervativce vystoupil Tomáš Mergl, který shrnul osobnost Antonína Švehly a jeho politický talent a inspiraci nejen pro dnešní politiky. Posledním vystupujícím byla místopředsedkyně Společnosti Národního zemědělského muzea, MUDr. Olga Roháčová, která přítomné pozdravila.

Po tomto vystoupení předseda SAŠ Mgr. Pavel Černý požádal přítomné hosty ke kladení květin za veřejné instituce a organizace a byla zahájena vlastivědná pouť po staré Hostivaři, místech spjatých s životem našeho rodáka. Mezi účastníky také zavítal nově senátor PČR RNDr. Alexandr Vondra. Procházka byla obohacena návštěvou hostivařského kostela Stětí sv. Jana Křtitele, kde jsme společně obdivovali historické fresky s motivem Ježíše Krista v Kristu.

Další zastavení bylo u hrobky A. Švehly, kde vystoupil s přednáškou o Švehlovi a jeho státnickém umění historik PhDr. Jaroslav Rokoský, PhD. z Univerzity J. E. Purkyně Ústí nad Labem.

Procházka byla zakončena v prostorách SEV HMP Toulcova dvora spolu s prohlídkou areálu, besedou a bohatým občerstvením, kde na krátkou návštěvu zavítal poslanec PSP Marek Benda spolu se zemědělským expertem Ing. Miroslavem Tylem.

Kancléř Senátu PČR Ing. František Jakub

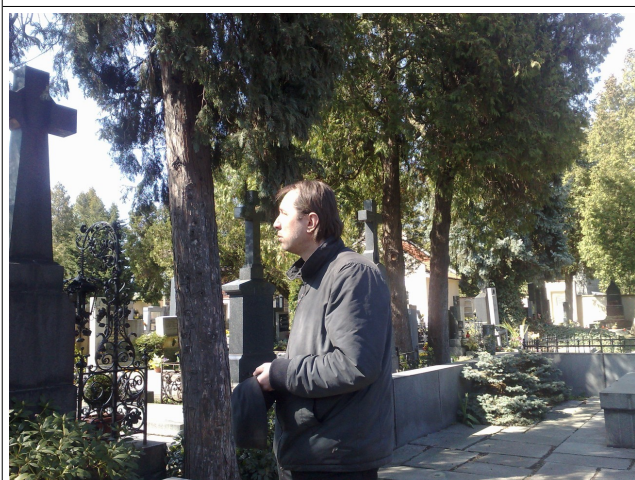
Místopředsedkyně PSP ČR Ing. Lucie Talmanová

Náměstkyně primátora HLMP Ing. Marie Kousalíková

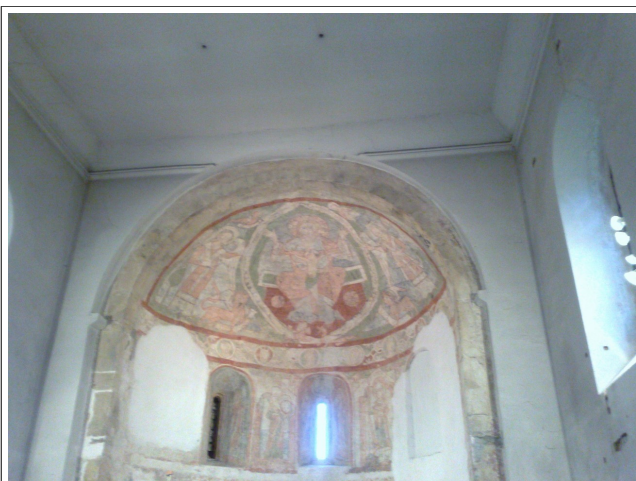
Bratr Milan Rastislav Černík, vzdělavatel Sokolské župy Pražské

Historik PhDr. Jaroslav Rokoský, Ph.D. přednáší u hrobky Antonína Švehly na hostivařském hřbitově o vztahu A. Švehly a TGM.

Cesta vedla také kolem hostivařského kostela Stětí sv. Jana Křtitele, kde jsme měli možnost prohlédnout fresky z doby posledních Přemyslovců.

Fresky v kostele Stětí sv. Jana Křtitele.

Zastávka na hřbitově.

PhDr. M. L. Neudorfová, Ph.D., Antonín Švehla a TGM

Antonín Švehla patřil k těm českým politikům, který byl celou svou bytostí svázán s českým národem, jeho historií, zápasy a pudy. Z tohoto sepětí a z důkladných znalostí vyvěrala jeho víra, že stojí za to vést zápas za svobodu a úroveň českého národa a později za úroveň a stabilitu československé republiky. Byl géniem v tom, že dovedl realisticky odhadnout podmínky a potřeby národa za různých politických situací. Měl jasno v hodnotách, na kterých stavěl svůj politický směr, které bylo nutné prosazovat, a kterým zůstal věrný.

To měl společně s T. G. Masarykem, se kterým si politicky rozuměl, a kteří oba stavěli svůj vztah a spolupráci na vzájemném respektu a důvěře. Jejich vzájemné návštěvy a porady se staly neobvykle časté, v době Švehlova premiérství pravidelně dvakrát za týden. Nejcennější na nich se dnes na těchto poradách jeví samozřejmost s jakou vycházeli ze společného demokratického filosofického základu, ve kterém prospěch národa a většiny lidí a jejich kulturní, mravní a sociální úroveň hrály nejdůležitější roli. Spojení Masarykova teoretického a koncepčního pojetí demokracie a Švehlových znalostí reálného života, zvláště venkova, jehož občané tvořili podstatnou část československého obyvatelstva, a intenzivní spolupráce na jeho základě, přinášela jak prosperitu tak unikátní stabilitu republiky, a to v Evropě v době, kterou Švehla vnímal jako konfliktní, zahlcenou extrémními nedemokratickými silami zprava i zleva.

Švehla, podobně jako Masaryk vycházel z hlubokých znalostí historie českého národa. Demokracii viděl v souladu s těmi nejcennějšími českými tradicemi, pečlivě rozvíjenými od 19. století intelektuální elitou českého národa - především v podobě demokratické politické kultury, solidaritě všech vrstev národa, včetně sociální, a v trvalém úsilí o kulturní rozvoj, z něhož úroveň a přístupnost dobrého vzdělání byly nejdůležitější. Věděli, že náklady na tyto oblasti se mnohonásobně vrátí ve kvalitě lidí, menších problémech ve společnosti, a v tvůrčí iniciativě lidí. V jejich pojetí svoboda měla především mravní dimenze. Masaryk o Švehlovi řekl, že byl člověk myslivý, nadaný velikou inteligencí a byl jako pravý myslitel skromný. Měl k němu naprostou důvěru neboť jejich vědomí základních potřeb národa i jejich cíle byly stejné.

Švehlovo umění dosahovat rozumné kompromisy mezi stranami bylo obecně obdivováno, neboť to vyžadovalo modrost, pevné mravní zásady, a schopnost přesvědčovat rozumnými argumenty. Švehla naplňoval tento úkol nejen zodpovědně, ale s posláním, že budovat dobrý stát je úkol nejvznešenější. Karlu Čapkovi řekl: "Politika je umění, nejkrásnější ze všech umění, protože jeho materiálem je sám život. Neznám nic krásnějšího než je politika." Politické strany považoval za nezbytnou součást demokracie, měl většinu z nich dokonce rád, i když, ve srovnání s dneškem, byl v určité výhodě, neboť většina důležitých politických stran stála na společných demokratických základech, v nichž hlavním cílem byla slušná úroveň většiny lidí a společnosti jako celku. V tomto kontextu jen málokdo zpochybňoval nutnost pozitivní role demokratické vlády, veřejnosti a jejich vzájemné spolupráce. Obecnou normou byla politika především jako služba národu a jeho úrovni. Švehla s touto filosofií byl schopen překlenout občasnou řevnivost stran a ne jeden propastný rozdíl v názorech.

Švehlovo, podobně jako Masarykovo úsilí v politice, mělo tedy mravní i duchovní základ. Věřili, že politika musí být poctivá, konstruktivní a spravedlivá, neposkytující privilegia žádné skupině. Víru v pozitivní schopnosti českého a slovenského národa spojovali s vírou, že politika musí vytvářet takové podmínky, aby většina lidí nemusela zápasit se základními potřebami o přežití, ale aby mohla svůj pozitivní duševní a mravní potenciál rozvíjet, používat ke svému prospěchu i k prospěchu celku. Oba si velmi cenili toho, že od 19. století si český národ zvykl spoléhat se hlavně na vlastní síly, vlastní úsilí, a že měl inteligenci, která mu svou humanitní a demokratickou filozofií udávala správný směr, který přinesl naprosto unikátní pozitivní výsledky v několika desetiletích již před první světovou válkou. Po roce 1918 Československo bylo uznáno po Švýcarsku jako druhá nejlepší demokracie v Evropě. Z kulturních hodnot, které tehdy vytvořil, žijeme do značné míry do dnes.

Poctivá politická spolupráce těchto dvou mužů ku prospěchu národa a státu, založená na sdílených mravních a demokratických hodnotách se mi zdá jako jejich nejcennější dědictví. Bylo příznačné pro velké české politické osobnosti, že jejich konstruktivní a zodpovědný přístup k národu, a tím i k politice, měl své kořeny jak v odporu k rakouské nedemokratické politice, neschopné pozitivně řešit hluboké problémy před rokem 1914, tak v tradicích a úsilí české společnosti o svůj vlastní pozitivní kulturní, mravní a ekonomický rozvoj, ze kterého vyrůstal takový stupeň národní integrace, který umožňoval smysluplnou státnost a tím i rozvíjení efektivní demokracie. V tomto ohledu bychom měli daleko více věnovat pozornost odkazu mužů jako byl Masaryk a Švehla a jejich unikátní schopnosti spolupracovat ku prospěchu všech lidí, národa.

Miloslav Růžička, Moje vzpomínka na JUDr. Antonína Švehlu

Život nás politických vězňů v padesátých letech za ostatními dráty jáchymovských lágrů nebyl závidění hodný, už jen z toho pohledu, že označení „ MUKL“ byla ve skutečnosti jenom zkratka slov Muž Určený K Likvidaci, avšak oproti pobytu v kamenných věznicích byl mnohem lepší v mnoha směrech. Dostatek čistého vzduchu, sluníčko, společné nástupy a možnosti setkávání se s druhými spoluvězni byly faktorem kladným, méně již byly příjemné troje pracovní směny a tvrdá, nebezpečná práce jak v dole v hlubině tak i na pracovištích povrchových.

Bydleli jsme v dřevěných barácích, kde byly místnosti s deseti až dvanácti kovovými postelemi a s jedním stolem, mezi postelemi na stěně polička pro jídelní příbor a v rohu malá kamínka.

Třikrát za den byl nástup na nádvoří, kdy se vždy počítal stav vězňů a běda, když očekávané číslo přítomných nesesedlo. Znova se počítalo, my jsme stáli a stáli a čekali.... za každého počasí. Tehdy jsme nástup proklínali...

V tomto prostředí jednoho dne navečer, přišel za mnou na „cimru“ můj známý spoluvězeň Jenda Rada (byl to sedlák od Moravských Budějovic) se svojí typickou fajfkou a sdělil mi, že dnes přišli mezi nás na tábor Ležnice další „příbylci“ a mezi nimi je Antonín Švehla, syn ministerského předsedy vlády z první republiky ČSR Antonína Švehly. Ubytován je na baráku kde je i Rada. Hned druhý den jsem využil volné chvíle, kdy nebyla vyhlášena povinná brigáda a spěchal jsem seznámit se s muklem Antonínem Švehlou. Ruku mi podával při pozdravu bledý, vyhublý muž, na kterém bylo až nápadně patrné z jakého přichází prostředí. Když nám řekl, že byl přesunut z Leopoldova, bylo nám jasné, že má za sebou mnoho strádání, což vlastně bylo na jeho zevnějšku patrné. Chatrné oblečení mluvilo samo za sebe.

Na blížící se chladné období jsem okamžitě reagoval tím, že jsem našemu novému příteli daroval rezervní košili, spodky, svetr a ponožky. Tuto „zásobu“ jsem měl jen proto, že mne obdaroval jeden mukl, kterému vypršel trest a šel domů. Halinová blůza pomalovaná barevnými pruhy na zádech (tak byli označováni jen političtí vězni) zaměnit nijak nešla, musela se tedy naše těla chránit před nachlazením jedině spodním prádlem – což ale odporovalo lágrovým předpisům a při štárách bachařů na cimrách tyto špatně ukryté zásoby byly zabavovány – zejména svetry! Mnou obdarovaný kolega Švehla vznášel sice námitky. leč marně, dokonce přijal i malou finanční pomoc (táborové peněžní poukázky), aby si mohl dokoupiti v kantině ten krajíc chleba na dosycení...

Mukl Antonín Švehla se stal „členem“ našeho sedláckého kroužku, který se nepravdělně scházel. (každý jsme měli jinou směnu..) Na jeho výslovné přání oslovovat ho Toníku – stal se naším Toničkem. Pro mne o 23 roků mladšího bylo zprvu trochu zatěžko Toničkovi tykat, byli jsme však všichni na „jedné lodi,, – ve všem si rovni a tak jsem si na tykání zvykl.

Náš Toniček se choval velice skromně, až příliš skromně. Přiznal jsem se mu, že už jako školák jsem měl co do činění se jménem Antonín Švehla a to tehdy, když jsem asistoval při sázení pamětní

lípy v parčíku našeho městyse Vilémova, která nesla jméno jeho otce. Tehdy iniciátorem této akce byl můj otec – veliký obdivovatel a sympatizant agrárníka Antonína Švehly. Kde tehdy by mne napadlo, že ani ne za 20 roků se za ostatními dráty sejdu se synem tohoto vzpomínaného sedláka – státníka – sjednotitele venkova.!

Určitě úcta moje i ostatních muklů k jeho otci – min. předsedovi, přenesla se i na našeho Toníčka. Naše schůzky byly pro každého z nás vzpruhou a přinášely nám více víry a jistot... Toníčkovu duševní bohatství převyšovalo nás všechny. Já mnohem mladší jsem žil v názoru, že režim, který nás drží ve vězení již dlouho nevydrží, že padne.... prostě byl jsem až možná naivní optimista. Toníček oponoval, byl umírněnější a jeho slova, že to bude ještě dlouho trvat se mně zdála příliš pesimistická, žel, skutečnost nám ukázala, že měl pravdu.

Vzpomínám si, jak jsem vedle něho stál v pětici při nástupu a začalo náhle pršet. Nebyli jsme na déšť připraveni, fárové gumové kabáty zůstaly na cimrách a shodou okolností se opět sčítání přítomných nepovedlo – početný stav neseděl a muselo se stát, dokud se nenašla závada v počítání... Promokli jsme na kůži, hudovali jsme a láli kápovi (mukl, který měl na povel celý tábor), že neumí počítat a podobná nelichotivá slova létala vzduchem. Náš Toníček toto naše lamentování přešel s klidem a vše přijal v klidu a v jakési pokoře. Zůstával klidným, nenechal se jako my mladší nikým a ničím „vytočit“! Naopak usměřňoval mně a já přijímal jeho názor, byl vzdělaný a moudrý. Pro mne byl vzorem v úsudku na jakoukoliv situaci, která nastala. Nebyl jsem sám s Jendou Radou, kteří se setkávali s Toníčkem na přátelském pohovoru, o společenství s ním se dělilo několik „zájmových skupin,, skupin muklů. Byl oblíben.

Dny přežívání v koncentračním táboře oproti pobytu v Leopoldově snášel Toníček dobře, jeho tělesná kondice se viditelně zlepšila. Podařilo se různými cestičkami přimluv dostat Toníčka na pracoviště pumpaře (obsluha vodních čerpadel dole v šachtě). Nemusel tedy tvrdě pracovat a to jeho tělesné schránce vyhovovalo.

Spřádali jsme plány, jak a co si každý z nás zařídíme a co budeme dělat až stávající rudý režim padne a budeme-li žít, čemu se budeme v životě dál věnovat. Byly to chvíle našich vizí a nadějí...

Žel, tvrdá skutečnost, že nejsme na svobodě a nacházíme se pod knutou mocných a zlých, přinášela někdy nečekané zvraty. Například docházelo z vůle nadřízených k přemístění – tedy k odsunu několika jedinců či celé skupiny vězňů na tábor jiný. Tento přesun, přemístění na lágr jiný postihl

nečekaně i mne. Bez možného slova na rozloučenou a podání si ruky s Toníčkem, odvezl nás nákladňák jinam. Moje přátelení a setkávání se s Toníčkem stalo se v tom momentě již minulostí. Co bylo, to bylo.. Zůstaly mi jen vzpomínky na předobrého charakterního čestného to muže, vlastence, který mi předal mnoho pozitivního pro další život. Na toto vše jsem si po roce 1989 u jeho hrobu v Hostivaři při kladení kytičky vzpomněl a znovu mu poděkoval.

Projev prvorepublikového agrárního předsedy vlády Jana Malypetra nad rakví Antonína Švehly ze dne 15.12.1933

Stát se loučí se svým budovatelem ústy předsedy vlády J. Malypetra

Teprve když padne strom, vidíme jeho pravou velikost.

Není pro tyto nadmíru smutné a bolestné chvíle pravdivějšího podobenství nad tato slova filosofa. Padl strom vyrostlý z rodné půdy, v níž zakotveny byly všechny kořeny jeho života, padl syn této rodné hroudy, kterou tak vřele miloval a z jejíž věčné činnosti pro obnovu života čerpal sílu i odvahu a naučil se úmorné a náročné práci také na jiné roli, na národa roli dědičné.

Již v mládí zajímal se o veřejný život a věnoval všechn svůj volný čas sebevzdělání, dobře věda, že jen tímto způsobem může rozšířit svůj duševní obzor, dopracovat se většího rozhledu a věcně založeného úsudku. Životem spolkovým, zejména činností v Sokole, rostlo jeho vrozené demokratické založení, láska k lidu a zájem o politické postavení celého národa. Viděl vždy zdravé jeho jádro v obyvatelstvu venkovském a pracoval proto především na jeho duševním i hmotném povznesení a posiloval jeho politický význam s pečlivým zřetelem k zájmům celého národa. Politika stává se mu základem veškeré jeho práce a vyplňuje celý jeho duševní život. Oddává se jí s láskou téměř vášnivou, pracuje, čte, studuje – především dějiny, a sbírá z nich poučení a nové a nové poznatky nejen o historických událostech, nýbrž – a to hlavně – o jejich příčinách a jejich vzájemné souvislosti. Poznává při tom, kterak nedostatek rozvahy i odvahy a smyslu pro odpovědnost bývá základní příčinou těžkých chyb a zhoubných jejich následků. Odůvodňuje a posiluje tím sám u sebe i u jiných přesvědčení, že právo, spravedlnost a pořádek jsou jedinými bezpečnými základy státu a svobody.

Nevstupuje na kolbiště politického života v říšské radě vídeňské a zůstává doma v Čechách, jednak jako organisátor své politické strany a zakladatel i vůdce jejího tisku, jednak jako poslanec na sněmu Království českého.

Sleduje pozorně vývoj politický v říši i za hranicemi a zasahuje v zákulisí často velmi účinně.

Světová válka osvětluje mu ostře velikost odpovědnosti politického vedení národa a osudový význam jejího výsledku pro jeho budoucnost na celá staletí.

Pracuje skrytě, aby předčasně nepobouřil ostražitě hlídky nedůvěřivé monarchie, která cítila, že může přijít hodina zúčtování za všechno, čím se kdy dynastie i její vlády na národu a jeho právech prohřešily.

Koná důvěrné porady se zástupci všech politických stran, vítá odhodlané a nejvyšší riskantní

rozhodnutí tehdy poslance Masaryka pro práci a odboj v cizině a posílá tam i svého starého přítele Düricha; je ve stálém a živém styku se všemi, kdo ať v Maffii, ať kdekoli jinde jsou odhodláni pracovat k osvobození národa. Navazuje – pokud je to vůbec možno – styky se Slováky v naději, že i jim společně a v jednotě s námi bude možno setřásti jeho poroby. S pokračujícím vývojem událostí na polích válečných stupňuje se jeho činnost zejména v organizaci tichého odboje a v pozvedání myslí všeho lidu k naději na šťastný výsledek pro celý národ. – V roce 1918 přikročuje k posledním přípravám jednak na obranu proti úplnému hospodářskému vyčerpání a vyhladovění lidu, jednak na soustředění všech politických sil v Národním výboru. Dva protiklady zápasí v jeho duši, vroucí nadšení pro osvobození národa a chladná rozvaha o tom, kterak nejbezpečněji k němu dospěti. Odvažuje svědomitě a střízlivě, věda dobře, že by neprozřetelný nebo ukvapený krok mohl způsobiti těžké, možná i nenapravitelné škody a ohroziti odboj v zahraničí, jehož úspěchy sleduje s ostražitou pozorností tak, aby projevy a činnost domácích pracovníků byly s ním v souladu.

A když v historicky památném dnu 28. října r. 1918 naplnila se věštba Komenského a národ ujal se správy svých věcí, byl Antonín Švehla jako první místopředseda Národního výboru s ostatními čtyřmi členy předsednictva jeho vykonavatelem této věštby, která mohla státi se skutečností jen tím, že za hranicemi i doma bylo s nadšením a obětavostí a ve srozumění často jen tušeném pracováno pro nejdražší statek národa, pro svobodu a samostatnost.

Když pak ustavena byla revolučním Národním shromážděním první vláda republiky, bylo samozřejmo, že organizačních schopností Švehlových je především potřeba v přebudování státní správy, obnoveného a rozšířeného státu; přijal proto úřad ministra vnitra a zástupce předsedy vlády.

Věnoval se mu zcela v nejuplnějším slova smyslu, pracoval dnem i nocí a byl duší zákonodárského oddělení svého ministerstva, zejména v přípravě ústavy republiky a všech s ní souvisících nebo ji doplňujících zákonů. Byl však také skutečným a rozhodujícím představeným svého úřadu v době, kdy zhroutil se starý vžitý řád a nový tvořil a upevňoval se za neklidu, časem až hrozivého. Při tom se staral o vývoj nových politických poměrů, shromažďoval představitele stran, zmírňoval politické rozpory a s neústupnou houževnatostí pracoval na dohodách za okolností někdy téměř beznadějných.

Od počátku své politické dráhy staral se o to, jak by odstraňoval nebo aspoň zmírňoval povahový sklon národa k odstředivosti a drobnosti. Věnoval tomu celé své srdce, plné lásky k vlasti, národu i k lidem, všechn svůj bystrý a úžasně rychle pracující rozum a celou svou ušlechtilou a poctivou duši.

Nespočetné množství hodin strávil v hovorech a jednáních, radil, domlouval i přesvědčoval s nevyčerpatelnou trpělivostí a s neoblomnou vůlí dojíti k přijatelnému výsledku. Činil to s radostí a způsobem mnohdy až dojmavým, mnohdy i humorně založeným, ale vždy tak, že i nejtvrďšího odpůrce zaujal a přesvědčil, že jedná se o tu či onu věc v zájmu a k prospěchu celku.

Obklopovalo jej při tom jakési jímavé fluidum dobré a poctivé vůle, prýšticí z vyššího než osobního nebo stranického zájmu, neboť všechna tato jeho práce byla prozářena přesvědčením, že pro stát, který byl mu v životě vším, je třeba obětovati všechno, že je nutno zapřít i sama sebe, je-li toho v zájmu státu potřeba.

V tomto byl přes všecku vůli ke kompromisu tvrdým a neústupným nejen k jiným, ale především k sobě.

Přes všecky překážky, které někdy neporozumění, někdy nedostatek dobré vůle stavěly se mu v

cestu, zůstal přesvědčeným demokratem, vždy připraveným k jednání nejen slovem, nýbrž i činem. Byl pravým, demokraticky vzorným, velkým státníkem, sloužícím ideálu svého politického života, osvobozenému národu a jeho státu, s nadlidskou pracovitostí až do okamžiku, kdy zhroutilo se jeho zdraví. Byl spoluzakladatelem státu a jeho věrným správcem i strážcem až do sebeobětování.

Československý národ nemůže nikdy zapomenouti tohoto svého velikého syna. Dějiny národa budou pro všechnu budoucnost vydávati svědectví o jeho nadšené, náročné a poctivé práci pro stát a všeobecné dobro.

Vláda republiky jménem všeho lidu děkuje Ti, obětavý a obětovaný příteli a vůdče, za všechno, co jsi pro národ i republiku vykonal. Děkuje také všem Tvým drahým, které zůstávuješ v těžkém bolu a stesku, a především Tvé milované choti, za to, že svým tichým odříkáním, láskou a péčí snažili se – pokud v jejich moci bylo – ulehčovati Tvoji těžkou práci.

Necht' Tvoje drahá, krásná a ušlechtilá hlava odpočine klidně v rodné zemi, ale Tvoje šlechetná, laskavá a milující duše zůstanež národu průvodcem a rádcem v dalších jeho osudech.

Budeš nám všem vždy vzorem pravých občanských ctností a provždy živým svědomím všech vlád naší drahé republiky.

Bud' sbohem, věrný příteli náš i všeho československého lidu.

Nová kniha

Petr Blažek, Karel Jech, Michal Kubálek
Akce K - Vyhánění sedláků a jejich rodin z
usedlostí v padesátých letech - Studie, seznamy
a dokumenty

Kniha nabízí nejucelenější historický pohled na nejradikálnější projev kolektivizace českého a moravského venkova, kdy byly nuceně ze svých statků vystěhováno až čtyři tisíce selských rodin. Tato práce šesti historiků vymezuje obecný politický a institucionální rámec kolektivizace zemědělství v Československu po roce 1948. Zabývá se přijetím, uplatňováním a zrušením "směrnic tří ministrů", na jejichž základě byla v roce 1951 akce "K" zahájena. Jsou v ní popsány proměny vztahů centrálních institucí a přiblížen základní normativní rámec celého procesu. Velmi důležitou součástí jsou seznamy vystěhovaných selských rodin, které byly abecedně seřazeny a obsahují jmenný i místní rejstřík.

Z jiných připomínkových událostí na Antonína Švehlu

Havlíčkův Brod, 14.4.2010

Organizátor setkání Miloslav Růžička, starostka Havlíčkova Brodu Ing. Jana Fischerová, CSc., Mgr. Pavel Černý

Bolešiny (Klatovsko), 1.5.2010

Se starostou obce Bolešiny Ing. Josefem Sommerem

Výzva čtenářům

Společnost Antonína Švehly, o.s. připravuje na únor-duben 2011 výstavu v prostorách **Národního zemědělského muzea v Praze** o Antonínu Švehlovi, jeho vztahu k prezidentu Tomáši G. Masarykovi a jeho parlamentní a vládní činnosti. **Žádáme tímto naše čtenáře a sympatizanty**, pokud mají ve svých archívech jakýkoliv historický dokument (fotografie, deník, noviny) nebo předmět (i osobního charakteru), který se vztahuje k osobnosti Antonína Švehly, dějinám agrárního hnutí za První republiky o zapůjčení za předem dohodnutých podmínek.

Kontakt: Mgr. Pavel Černý, tel.: +420 608 515 271

Zpravodaj **ŠveHLAS** vydala **Společnost Antonína Švehly**, občanské sdružení
(IČO: 266 29 496, Bruslařská 12, Praha 10, 102 00)